

Betreft:	Bijbelstudie	Dit is een uitgave van de Hersteld Hervormde Mannenbond	
Onderwerp:	De brieven aan de Kerk van alle eeuwen	Auteur:	Ds. L.Groenberg
Nummer 2019-08		Deze uitgave is uitsluitend bestemd voor de aangesloten verenigingen	

4. De brief aan Pergamus

Lezen: Openbaring 2:12-17

Zingen: Ps. 25: 5+7; Ps. 32: 4; Ps. 45: 2; Ps. 56: 1+2; Ps. 68: 7; Ps. 77: 7; Ps. 79: 1+2+4; Ps. 89: 8; Ps. 118: 8; Ps. 119: 63+83.

De brief aan Pergamus

Pergamus was een belangrijke stad, gelegen ten noorden van Smyrna en bekend door de industrie van perkament. Vooral ook een bolwerk van het heidendom. In die tijd was er een tempel voor de godin Aesculapius en de daarbij behorende gebedsgenezingen, terwijl in deze stad ook een altaar voor de griekse oppergod Zeus aanwezig was.

In die omstandigheden was ook de Heilige Geest werkzaam, Die een christelijke gemeente had gevormd. Misschien wel door middel van Paulus, die dan vanuit Efeze het Woord Gods verkondigd had.

Vers 12

Hier stelt Christus Zich voor als Degene, Die het tweesnijdend scherp zwaard heeft. Dat betekent, dat Hij strijdt voor Zijn Kerk en dus ook voor de gemeente hier. Aan de andere kant zal Hij Zijn vijanden binnen de gemeente ook oordelen.

Vers 13

Christus is goed op de hoogte van Pergamus, want Hij weet waar en hoe zij woont. Een stad, waar de troon van satan is. Nu is de vorst der duisternis overal, want hij werkt wereldwijd. In Pergamus echter is hij wel zeer nadrukkelijk aanwezig en dat is ook duidelijk te zien en is dus niet verborgen. Er staat een troon van de duivel. Waarschijnlijk was het zo, dat in die tijd daar de goddeloze verering van de keizer van Rome gestalte kreeg en ook de staat de goddelijke macht werd toegeschreven en zo ook verering ontving. Dan duldt de vorst der duisternis, de satan, geen andere macht. Daarom was dit een zware bedreiging voor de christelijke godsdienst. Er was hier de troon van de satan. Vaak werd de christelijke gemeente dan ten dode toe vervolgd.

Daar leefde de gemeente. Juist dan benauwd van alle zijden door de haat van de duivel, die daarvoor vele mensen gebruikt en zeker de samenleving in Pergamus. Dat weet echter de Koning van de Kerk. En Hij waakt over Zijn kudde. Hij laat ze nooit omkomen, hoe de omstandigheden ook zijn. Dan is het uiteindelijk voor Zijn kinderen nooit té zwaar.

Juist in deze stad met veel moeiten, had de Heere Zijn naam verheerlijkt. We lezen hier: "Gij houdt Mijn Naam en hebt Mijn Woord niet verloochend." Te midden van het woeden van de duivel en de vele helse geesten was de gemeente trouw gebleven aan de Naam van de Heere Jezus Christus.

De toevoeging luidt, dat zij ook Zijn Woord niet hebben verloochend, maar zich daaraan hebben vastgeklemd en daaronder hebben gebogen en zich daardoor lieten gezeggen. Hoe rijk is het leven, dat leert hopen op de Heere alleen.

En dat ook in moeilijke tijden. Als voorbeeld wordt Antipas genoemd. Wellicht de voorganger van de gemeente. Ik ieder geval een bloedgetuige voor zijn Koning, want hij was de marteldood gestorven. Verder weten wij niets over deze persoon. Het belangrijkste is, dat hij geborgen was in de Zaligmaker, Die hem ook in dit aangrijpende sterven heeft gedragen en in de hemel deed komen.

Vers 14

Hier komt dan een wending. Eerst heeft Christus het goede aangewezen. Dan gaat Hij zeggen, wat Hij tegen de gemeente heeft. Vol liefde toont Hij Zijn geduld voor haar, die dichtbij de troon van de duivel woont. Zij wordt niet verworpen, maar gewezen op het verkeerde. Als de grote Medicijnmeester zet Hij het mes in de wond om die te genezen.

Daarom worden hier de zonden heel duidelijk aangewezen.

Dat staat hier in het laatste gedeelte van deze tekst. Bij de naam Balaam moeten wij denken aan Bileam, die tijdens de woestijnreis van het volk Israël door de koning van Moab, Balak, geroepen werd het volk te vloeken. Hij kon echter alleen zegenen. In die omstandigheden gaf hij de raad om Israël een aanstoot voor te werpen. Een struikelblok, waarover het volk zou vallen. Het volk werd genodigd op een offerfeest voor de afgoden en

hoereerden zo met de dochters van Moab. Daardoor werd Gods toorn ontstoken. Al is deze toorn door genade ook weer afgewend (Numeri 22 en volgende).

Deze leer was er ook in Pergamus. Men zocht een tussenweg tussen christendom en heidendom. Meedoen met het heidendom, dat in deze stad in grote meerderheid aangehangen werd, maar ook meedoen in de christelijke gemeente. Een vermenging, waardoor men van de wereld weinig te duchten had.

Vers 15

Blijkbaar was een groot aantal deze mening toegedaan. Dit werd ook een plaats gegeven, terwijl zo een dwaalleer geduld werd. De Heere zegt hier zeer duidelijk, dat Hij dit haat. Hij wil niet, dat Zijn gemeente zich vermengt met de wereld en ook niet met een godsdienst, die de mens zelf uitdenkt en vormt, zonder te luisteren naar Gods Woord. Zijn eer, die Hij aan niemand gunt, staat op het spel. Zo wordt Zijn Woord in de gemeente veracht en Zijn toorn opgeroepen.

Het is hier wel een ernstige aanklacht. De gemeente van Pergamus krijgt de Heere tegen. Toch doet Hij nog niet met de gemeente naar hun zonden. Daarin schittert Zijn liefde.

Vers 16

Er is nog hoop voor deze gemeente! Alleen echter in de weg van bekering. De Zaligmaker roept daartoe op. Tot een terugkeer uit de afgodische godsdienst naar de ware godsdienst. Dat betekent vernedering en verootmoediging. Een breken met het kwade, omdat dit niet is tot Gods eer. Een ommekeer en verandering is voor elke christen telkens nodig. Vooral wanneer men het juiste en bijbelse spoor bijster is.

Daarbij ook een ernstige waarschuwing. Bij ongehoorzaamheid aan Zijn dringende oproep zal men de Heere tegen krijgen. Hij heeft, zoals aan het begin van de brief staat, een tweesnijdend scherp zwaard. Bij geen bekering zal dit zwaard zich tegen deze gemeente keren. Daarmee komt Christus Zelf dan de gemeente tegen. Een zeer ernstig woord is hier geschreven. Dit zwaard is ten dode voor allen, die zich niet bekeren en tot een oordeel over alle vijanden van Christus.

Als dat zwaard zich tegen de gemeente keert! Waarom? Omdat men geen verdrukking verdragen wil om het Woord Gods en toegeeft aan de zonde. En daarbij geen strijd tegen de zonde.

Hoe noodzakelijk is het om bekeerd te worden, want er kan geen gemeenschap zijn met Christus en de zonde. Voor elk mens, die zich mag bekeren en leert breken met de zonden is er een rijke belofte.

Vers 17

Christus Jezus sluit af met een troostvol woord. Rijk ook als dat door de Heilige Geest wordt toegepast. Indien dat het leven op aarde mag zijn.

Voor allen, die de goede strijd wel kennen, is er ander voedsel. Christus zal hem of haar het manna geven, dat verborgen is. Dat manna herinnert aan het hemels brood, dat het volk Israël heeft gegeten in de woestijn. Van dag tot dag daalde dat voedsel neer naar Gods volk.

De Heere Jezus Christus heeft voor Zijn volk dat manna, waarvan Hij gezegd heeft: "Uw vaders hebben het manna gegeten in de woestijn en zijn gestorven. Ik ben het Brood, dat uit de hemel is neergedaald en de wereld het leven geeft." "Want Mijn vlees is waarlijk spijs en Mijn bloed is waarlijk drank."

Het is een verborgenheid. De meeste joden hebben de betekenis niet verstaan. Zij hadden hun mening, toen Christus deze woorden uitsprak: "Hoe kan Deze ons Zijn vlees te eten geven." Voor het menselijk verstand en de wereld blijft de gemeenschap met Christus een dwaasheid. Toch is er enkel leven door dat manna. Geen leven zonder dit ware manna.

Dan staat aan het einde van deze tekst nog een rijkdom vermeld. Voor al Gods kinderen, die dus van het ware manna eten, is er een witte keursteen. Een beeld, dat aan de oude rechtspraak ontleend is. Wie vrijgesproken werd, kreeg een witte steen in een vaas. Die vrijspraak voor een kind des Heeren is er in Gods gericht. Hierbij kunnen we ook denken aan het teken van de overwinnaar. Het was de gewoonte, dat bij de Olympische spelen de overwinnaar, bij zijn terugkeer naar huis een witte steen kreeg met zijn naam er op, als teken van de overwimming.

Gods volk krijgt van de Heere Zelf een nieuwe naam. Niemand kent die dan die de keursteen ontvangt. Wat een zaligheid dus voor allen, die de Naam van Christus niet verloochenen, maar voortdurend strijden voor de eer van de Heere. En als de strijd gestreden is, zal er voedsel zijn voor het eeuwige leven en de witte keursteen van de volkomen overwinning. Dat is een persoonlijke zaak. Een persoonlijke bevinding ook. Daarom staat er, dat

niemand anders die naam kent. Dat is in het leven op aarde geleid te zijn door de Geest Gods. En die persoonlijke band is tot volkomen eer van de Heere.

Gespreksvragen

Vraag 1

Ook in de brief aan Efeze kwamen we de Nicolaïten tegen. Een groot gevaar voor de kerk; ook nu dus. Ten diepste wordt het evangelie vermengt met een zondige levenswandel. God wat en de wereld wat. Wat zou de oorzaak van deze houding zijn?

Vraag 2

Gaat ons in dat licht ook de jeugd ter harte. “Je mag toch wel eens wat?” en “Is dat echt verkeerd?” zijn zomaar twee vaak gehoorde uitspraken. Hebben we als kerk de jeugd niet te wapenen! En ouderen trouwens ook!

Vraag 3

U mag bezig zijn met het onderzoek van Gods woord. We lazen daarvan, dat dit een tweesnijdend scherp zwaard is. Overdenk nog eens de betekenis van dit beeld.

Vraag 4

Gods woord is tot oordeel en tot voordeel. Een wonder toch, dat het zó is, want wat hebben wij als mensen verdiend?

Vraag 5

Waar de troon van de satan is wordt het Woord des Heeren verworpen! Dat was de zondeval in het paradijs en dat is het onbekeerde leven. Probeer met elkaar te spreken (bewogen en in liefde) over het noodzakelijke buigen voor en onder Gods Woord.

Dat is toch tot zaligheid!

Aantekeningen: